वीरावपि सावज्ञौ विपक्षादराभावात् युद्धेऽपि सावहेलौ मृङ् ष्टीढ्येममिति नियमात् नवशःपमे इति ञितोऽन्यत्वात् द्याः पर स्मैपदं ॥ ४३ ॥

त्वञ्च भीरुः सुदुर्व्वुद्धे नित्यञ्च रणकाम्यसि। गुणां श्चापह्नुषेऽस्माकं स्तौषि शत्रूंश्च नः सदा ॥ ४४ ॥

त्वञ्च। हे दुर्व्वुद्धे त्वम्पुनः भीरुश्च भवसि नित्यञ्च रणकाम्यसि आत्मनोऽनिशं रणमिच्छसि आत्मेच्छायाङ्काम्यच् अस्माकञ्च सतो गुणानपह्नुषे अपनयसि ह्नुङ् अपनये आदादिकः ङित्त्वात्तङ् शत्रूंश्च नोऽस्माकं स्तौषि स्तौतेः उतोवृद्धिर्लुकि हलि ॥ ४४ ॥ ज०म०

त्वञ्चेत्यादि। हे दुर्व्वुद्धे मारीच त्वं भीरुश्च भवसि रणकाम्यसि च आत्मनोरणमिच्छसि च लेःकाम्यक्खेच्छायां भीरोर्युद्धेच्छाऽनुचितैव युद्धे पराजयोऽवश्यं एवमस्माकं गुणांश्चापह्नुषे शौर्य्यादीन् अपनयसि ह्नुङ्लचौर्य्ये सदा नोऽस्माकं शत्रून् स्तौषि ष्टुञ्ञ् स्तुतौ रपिद्धस्युतोऽद्वेर्व्रिः ॥ ४४ ॥

शीर्षच्छेद्यमतोऽहं त्वां करोमि क्षितिवर्द्धनं। कारयिष्यामि वा कृत्यं विजिघृक्षुर्व्वनौकसौ ४५ ॥

शीर्ष। यतएवम्विधस्त्वन्दुष्टः अतोऽहं त्वामौद्वितीयाया इत्याष्टमिकलक्षणेन त्वादेशः शीर्षच्छेद्यं शीर्षच्छेदार्हं शीर्षच्छेदाद्यत् ज०म०